

C11 – C-MED1

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1997-1998

14 oktober 1997

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR MEDIABELEID

Interpellatie van mevrouw Yolande Avontroodt tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de toepassing van de rechten van het kind in de media

Commissie voor Mediabeleid

Dinsdag 14 oktober 1997

VOORZITTER : Mevrouw Marijke Dillen

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.37 uur.*

Interpellatie van mevrouw Yolande Avontroodt tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de toepassing van de rechten van het kind in de media

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Avontroodt tot de heer Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de toepassing van de rechten van het kind in de media.

Mevrouw Avontroodt heeft het woord.

Mevrouw Yolande Avontroodt : Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het zal u misschien verbazen dat ik dit interpellatieverzoek nu heb ingediend, nog voor de bespreking in commissie van het ontwerp van decreet betreffende het Vlaams Commissariaat voor de Media en de Vlaamse Mediaraad. Mijns inziens zijn er toch gegronde redenen om voor deze grondige bespreking van het ontwerp van decreet antwoorden te krijgen op enkele concrete vragen.

Mijnheer de minister, de aanleiding voor mijn interpellatie is te vinden in een aantal recente persberichten. Hierin staat te lezen dat u in uitvoering van de richtlijn Televisie zonder Grenzen van plan zou zijn om de twee volgende maatregelen te nemen : het invoeren van een andere definitie voor het begrip kinderprogramma's en het visueel symboliseren van geweldprogramma's.

Mijnheer de minister, ik ben ervan overtuigd dat de leden van deze commissie het zeer interessant zouden vinden indien u uw houding tijdens het debat met de Europese ministers van Media zou willen toelichten. Als de Europese ministers van Media samenkomen, moet het immers toch ook

mogelijk zijn om te spreken over het opzetten van een forum om te komen tot een internationale gedragscode ? Met het huidige minimum aan regelgeving is dit momenteel immers nog te zeer lokaal geregeld. Ik pleit niet voor een overvloed aan regels, maar wel voor een breed draagvlak van regelgeving.

Een tweede ankerpunt is dat een en ander te veel wordt gesitueerd in de context van beschermingsrechten. Men spreekt altijd over bescherming tegen eventuele schade. De essentie van dit hele debat over de kinderrechten is dat het evenzeer wordt gevoerd vanuit het kernbegrip emancipatie. Kinderen worden beschouwd als volwaardige dragers van rechten, en niet alleen als objecten ervan. U weet dit net zo goed als ik.

Een van de meest pregnante vragen is dan : wat weet het beleid exact over kinderen, jongeren en media ? Pas als u dit weet, kunt u een antwoord formuleren op een aantal andere vragen. In hoeverre is de regulering van media-inhouden gericht op bescherming, dan wel op rechtsbelangen van kinderen ? Welke beperkingen hebben een bijzondere relevantie voor kinderen ? Hoever reikt het recht op informatie voor kinderen ?

Op 10 juli van dit jaar werd het voorstel van decreet inzake de invoering van een kindeffectrapport unaniem goedgekeurd. Het voordeel van dit kindeffectrapport is dat er a priori wordt nagedacht over en dat de nieuwe regelgeving a priori wordt getoetst aan het verdrag en het belang van het kind, en specifiek het belang van het kind in het gezin.

Een derde ankerpunt is het Vlaams Actieplan. Ik wil me niet isoleren in de commissie voor Welzijn ; we bespreken dit Vlaams Actieplan immers samen. We zijn tot de conclusie gekomen om na zes maanden een nieuwe evaluatie uit te voeren. Gezien de uitspraken die u over de Europese richtlijn hebt

Avontroodt

gedaan, vind ik echter wel dat ik u moet vragen hoe u dit geïntegreerd beleid hebt gerealiseerd.

Ik verklaar me nader. Hebt u hieromtrent overleg gepleegd met de ministers van Onderwijs en Cultuur? Een van de knelpunten in het ontwikkelen van een beeldcultuur is immers het maken van keuzes. Het ontwikkelen van het vermogen tot zelfstudie is mijns inziens een van de grootste uitdagingen voor de volgende jaren. Dit is uiteraard niet uw bevoegdheid, maar het past wel in een ondersteunend mediabeleid.

In dit verband kan ik zelfs enkele artikelen uit het verdrag citeren. In artikel 18 staat duidelijk dat ouders recht hebben op bijstand en op voorzieningen. In artikel 29 staat dat kinderen recht hebben op onderwijs dat hen voorbereidt op een actief, verantwoordelijk leven als volwassenen in een vrije samenleving. Voor dit nieuwe ontwerp van decreet zou u zeker de ministers van Onderwijs en Cultuur in een partnership moeten betrekken. De opvoeding tot een beeldcultuur is daar immers onlosmakelijk mee verbonden.

U kent wellicht beter de paragraaf die u hebt ingelast in het Vlaams Actieplan. Deze paragraaf lijkt misschien summier, maar alle belangrijke knelpunten staan er wel degelijk in vermeld. U spreekt bijvoorbeeld over passende beschermingsmaatregelen. Daarmee opent u meteen het debat over de juiste definitie van het begrip passende beschermingsmaatregelen.

Ik heb ook gehoord dat de jaarlijkse gezinsconferentie als thema Kind en Media zal hebben. Daarvoor worden er studies voorbereid met een aantal universiteiten. Als voorbereiding op een kind-effectrapportering zou dit inderdaad een welkome beslissing zijn.

Ik kom even terug op de knelpunten van het verdrag: de artikelen 13 en 17. In artikel 13 wordt op expliciete wijze de vrijheid van mening en informatie voor kinderen gewaarborgd. Er kan dan ook totaal geen discussie meer bestaan over het principe dat minderjarigen aanspraak maken op dit grondrecht. In artikel 17 lezen we dat de staten aan kinderen het recht op toegang tot informatie en materiaal uit verschillende bronnen moeten waarborgen. Bovendien moeten ze ook bescherming bieden tegen mogelijk schadelijke informatie of schadelijk materiaal.

Grasduinend in de literatuur heb ik een poging gedaan om tot een aantal conclusies te komen. In de eerste plaats twijfelt niemand eraan dat de pedagogische rol van de media, naast gezin, school en de onmiddellijke vrijetijdsongeving, de vierde plaats in de opvoeding van kinderen bezet. In vergelijking met vroeger hebben kinderen nu veel meer informatie over de situatie in de wereld. Ze moeten zich echter een reëel beeld kunnen vormen, ook al is een groot gedeelte van het nieuwsaanbod slecht nieuws. Duiding door de ouders en de media is daarbij van essentieel belang. Commerciële belangen spelen hierbij ook een rol. Er werd ook al intensief gepleit voor het invoeren van een jeugdjournaal. Dit is ongetwijfeld het beste instrument om kinderen een beeldopvoeding te geven.

Ik heb ook nog een tweede conclusie. Er is al veel onderzoek verricht naar het aantal uren dat kinderen televisie kijken. Uit de analyse van dit onderzoek blijkt heel duidelijk dat de gemiddelde kijktijd stijgt met de leeftijd. Er is wel nog geen studie die het kijkgedrag van kinderen onder vier jaar heeft bestudeerd, en dit ondanks het feit dat de babysitfunctie van televisie voor kinderen onder vier jaar een door iedereen aanvaard verschijnsel is. Tussen vier en negen jaar kijken kinderen ongeveer 1 uur en 15 minuten televisie. Jongeren tussen tien en achttien jaar kijken ongeveer anderhalf uur per dag televisie.

In de studies werden geen langetermijneffecten onderzocht. Op de ontwikkeling van de eigen identiteit van de jeugd op korte termijn heeft televisie zeker een invloed. De symbolisch-sociale werkelijkheid staat naast de objectief-sociale werkelijkheid en bepaalt de subjectief-sociale realiteit. Met andere woorden, de tv-reality beïnvloedt zeer duidelijk de identiteitsvorming van de jeugd. Wellicht is dit alles voor u geen nieuws, maar ik vind toch dat deze artikelen belangrijk genoeg zijn om er even dieper op in te gaan.

De kwaliteit staat centraal. In de in de commissie goedgekeurde resolutie staat heel duidelijk dat kinderen recht hebben op kwaliteit. De vraag is dan wat kwaliteit is. Hierover bestaan immers uiteenlopende meningen. Zo is er de kwaliteit van de programmamaker, de kwaliteit voor de kinderen en de kwaliteit voor de ouders. Er is dus geen eenduidigheid.

Sommigen spreken over de debilisering van de westerse wereld, terwijl anderen beweren dat we vandaag in een rijke en pluriforme tijd leven. De opsomming van een aantal negatieve aspecten waarvoor men prozaïsche benamingen heeft als

Avontroodt

televisieboulimie, fastfoodverdeling, daling van de concentratiecapaciteit en vermindering van studie- en loopbaankansen, zijn evenwaardig met een aantal onderzoeken die net het tegenovergestelde aantonen. Volgens deze onderzoeken staat televisie onder meer voor emancipatie, ontwikkeling van woord- versus beeldcultuur, en goede schoolresultaten.

De boutade dat kinderen het liefst naar programma's kijken die het minst voor hen geschikt zijn, is niet helemaal juist. Er zit wel een grond van waarheid in. Men kan niet ontkennen dat kinderen steeds vaker naar familieprogramma's en programma's voor volwassenen kijken. Is dat zo omdat er een tekort is aan goede jeugdprogramma's, of omdat televisie ook een socialiserende factor kan zijn binnen het gezin? In de literatuur vindt men daarover geen uitsluitsel, maar misschien beschikt u over meer gegevens. Met dit gegeven voor ogen moet de omroep bij de vaststelling van de programmatie voor jongeren overwegen hoeveel procent van de leeftijdsgroep hij wil bereiken.

De causaliteit tussen het tonen van geweld op televisie en bepaalde vormen van gewelddadig gedrag in de samenleving moet met de nodige zin voor nuancering worden benaderd. Het verbieden of reglementeren zal niet veel veranderen zonder ondersteunend mediabeleid voor gezinnen en scholen. Kinderen die leren dat geweld in de echte wereld moet worden afgekeurd en tot veel ergere gevolgen leidt dan wat wordt gesuggereerd tijdens geweldsscènes, zullen nauwelijks negatieve effecten van televisiekijken ondervinden.

Mijnheer de minister, voor mij is mediaopvoeding een integrerende component van een positief ondersteunend mediabeleid. Het is belangrijk dat kinderen een onderscheid leren maken tussen werkelijkheid en fictie. Door enkel en alleen een geweldcode in te voeren, lost men weinig op. Dit is zeker en vast het geval als men zich beperkt tot de Europese bepalingen.

Ik heb hierover heel recente onderzoeken uit de Verenigde Staten gelezen. Men bestudeert daar momenteel de ontwikkeling van tv-ratings. Dat is een heel complexe materie. Die mensen worden geconfronteerd met een waslijst van vragen. Hun enige doelstelling is het ontwikkelen van een gebruiksvriendelijk instrument voor ouders. Enkele vragen die aan bod komen, zijn hoe een codering ouders effectief voor kwaliteit kan doen kiezen en op welke manier een codering rekening kan hou-

den met de context waarin geweld wordt getoond. Is er alleen maar een leeftijds codering nodig of is er ook een nodig voor sex, geweld en taalgebruik? Moeten ook stripprogramma's en reality-programma's worden gecodeerd? Een van de moeilijkste vragen is hoe men het angstaanjagend vermogen van programma's kan evolueren. Hoe leert men ouders het gebruik van die code aan? Dit is op dit ogenblik de stand van zaken in de Verenigde Staten. Met deze opgave hebben ze momenteel hun handen vol.

Het besluit is dus dat de ontwikkeling van een coderingssysteem de belangen van kinderen en families maar kan bevorderen als er rekening wordt gehouden met de resultaten van de onderzoeken naar de effecten van televisie op kinderen. Australië, een van de enige landen waar werk is gemaakt van family-impact-monitoring, gaat eventueel ook tot een codering over. Misschien kunt u daar wat meer uitleg over vragen?

Mijnheer de minister, niet alleen uit artikel 13 over de vrijheid van meningsuiting, artikel 14 over de vrijheid van gedachten en artikel 16 over het verbod van willekeurige of onrechtmatige inmenging in het privé-leven van de jeugd, maar ook uit een aantal arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van de Raad van State blijkt heel duidelijk dat het kind een volwaardige drager is van mensenrechten. Er zal in deze commissie waarschijnlijk een uitvoerig debat worden gevoerd over de toezichtsregeling. Daarbij zal de plaats van het kind, niet als object van beschermingsrechten maar als belanghebbende, aan bod komen. We zullen het zeker en vast moeten hebben over leeftijdsdifferentiëring en over alles wat daarmee verband houdt, zoals de uitzendingen en de regulering van trailers.

Nogmaals valt het op hoe belangrijk een kind-effectrapport is. Door middel van dit beleidsinstrument zou het parlement nu in kennis zijn gesteld van het voorliggend ontwerp van decreet en zou het weten of het de situatie van kinderen wel echt verbetert. Mijnheer de minister, hebt u maatregelen genomen om dit rapport op uw beleidsterrein uit te voeren?

Mevrouw de voorzitter, kan ik nog even mijn vragen uit het interpellatieverzoek overlopen?

De voorzitter : Mevrouw Avontroodt, u bent al meer dan twintig minuten aan het woord. U kunt ze nog even herhalen voor de andere commissieleden.

Mevrouw Yolande Avontroodt : Mijnheer de minister, vindt u het nodig een grondig onderzoek in te stellen over de toepassing van de kinderrechten in de media ? Welke maatregelen hebt u al genomen om artikel 17 van het verdrag op een gepaste manier te implementeren ? Welke stappen hebt u ondernomen naar aanleiding van de mediaparaagraaf in het Vlaams Actieplan ? Is een audiovisuele vorming niet noodzakelijk, opdat kinderen niet alleen leren hoe televisie en film worden gemaakt, maar ook kritisch leren kijken ? Hoeveel aandacht wilt u in uw mediabeleid besteden aan de behoeften van kinderen ? Moeten de schaarse aanzetten in het omroepdecreet waarbij bepaalde functies van de media voor kinderen worden erkend of ondersteund, niet worden uitgebreid ?

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Mevrouw de voorzitter, geachte collega's, de Vlaamse regering pakt het probleem kinderen en televisie op twee manieren aan. Enerzijds hebben we een aantal beschermingsmaatregelen genomen, anderzijds zijn er ook een aantal bevorderingsmaatregelen ingevoerd voor meer kwalitatieve jeugdprogramma's.

Wat de beschermingsmaatregelen betreft zijn er in onze wetgeving een aantal bepalingen opgenomen. De omroepen mogen geen programma's uitzenden die de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen ernstig kunnen aantasten. Hier heeft men het over pornografische scènes of scènes met nodeloos geweld.

Dit verbod geldt ook voor andere programma's, die toch schade kunnen aanrichten aan de fysieke, mentale en zedelijke ontwikkeling van minderjarigen, tenzij door de keuze van het tijdstip van uitzending of door technische maatregelen wordt gewaarborgd dat minderjarigen die programma's normaal niet kunnen zien.

Vorige week werd u het voorontwerp van het reclaimedecreet toegezonden. Ik weet niet of het reeds is aangekomen, maar we hebben het alleszins aan de voorzitter van het parlement overgemaakt. Gedurende de hele uitzending moet een visueel symbool worden aangebracht aan die programma's die schade kunnen inhouden, die dus pornografische scènes of geweldsscènes bevatten. We hebben hier dus gekozen voor een zelfregulering : de zenders moeten die symbolen zelf aanbrengen en oordelen wat al dan niet kan. Na een jaar zouden we dan dat systeem evalueren. Indien zou blijken dat de zenders deze begrippen te ruim interpreteren,

wat zou worden aangegeven door eventuele kijkersklachten, zou de overheid eventueel zelf een codering of een aanpak om symbolen aan te brengen kunnen voorstellen.

We hebben er dus voor gekozen de mediamakers en de zenders zelf voor hun verantwoordelijkheid te plaatsen. Blijkt dit na een zekere periode echter niet te beantwoorden aan de verwachtingen van de kijkers, dan kan men een ander systeem uitwerken. We wilden van bij het begin niet gaan bepalen wat kon. Dat is politiek gezien immers ook bijzonder delicaat : wat voor de ene een geweld- of pornografische scène is, is dat misschien niet voor de andere. Dat verschilt niet alleen naargelang van de partij : mijn partij, mijnheer Doomst, zal hierin wellicht wat strikter zijn, terwijl andere partijen dat misschien op een andere wijze bekijken. We moeten terzake dus heel voorzichtig zijn.

Over de vraag wie de controle moet uitoefenen, kan ik u zeggen dat de heer Doomst een voorstel van decreet heeft ingediend, waarbij de Geschillenraad voor Radio en Televisie bevoegd zou worden om die klachten te beoordelen. Dat is een mogelijke werkwijze, dat zullen we uitmaken wanneer we het reclaimedecreet bespreken.

De bescherming van minderjarigen in het algemeen en het opstellen van een eventuele deontologische code zijn uiterst belangrijke kwesties, maar ik meen dat het parlement terzake de nodige initiatieven moet nemen. Deze wens wordt ook uitgedrukt in de door dit parlement goedgekeurde resolutie. Op die manier kan men een zo groot mogelijk maatschappelijk draagvlak en een zo breed mogelijke consensus verkrijgen. In de resolutie betreffende kinderen en televisie heeft het Vlaams Parlement er zich toe verbonden de omroepen rond de tafel te brengen om een deontologische code op te stellen voor kinderprogramma's die door de omroepen zelf wordt gecontroleerd. We wachten dus op het parlementair initiatief.

Zoals u al zei, dragen de ouders zelf natuurlijk een grote verantwoordelijkheid inzake het al dan niet bekijken van programma's. De overheid kan slechts hulpmiddelen, zoals een coderingssysteem, aanbieden. Het is de uiteindelijke taak van de ouders te beslissen wat kinderen zien. Sommige ouders beschouwen de televisie inderdaad als een goedkope babysit, maar ik meen dat op dat vlak alle componenten van de samenleving hun verantwoordelijkheid moet nemen. De overheid is een van de componenten, maar de samenleving en de ouders moeten het ook realiseren : op dat vlak is er een gedeelde verantwoordelijkheid.

Van Rompuy

Het reclamedecreet heeft een specifieke definitie van kinderprogramma's opgenomen. Het zijn programma's die in meerderheid worden bekeken door kinderen jonger dan twaalf jaar. Dit wordt bepaald op basis van kijkcijfers. In de onmiddellijke omgeving van deze programma's mag geen reclame worden uitgezonden. Op dit vlak zijn we het meest strikt van heel Europa. Deze regel wordt betwist : u weet dat dit het voorwerp uitmaakt van een grote discussie met de zenders. Het is echter de wens van het Vlaams Parlement dat deze reclamevrije zone rond kinderprogramma's wordt nageleefd.

Andere programma's moeten aan verscheidene criteria voldoen. Minderjarigen mogen niet rechtstreeks tot de aankoop van een product of dienst worden aangespoord. Minderjarigen mogen er niet toe worden aangezet hun ouders of anderen te overreden tot de aankoop van producten waarvoor reclame wordt gemaakt. Men mag geen gebruik maken van het speciale vertrouwen dat minderjarigen hebben in ouders, leerkrachten of anderen. Men mag de minderjarigen niet zonder reden in gevaarlijke situaties tonen. Deze bepalingen zijn wel algemeen, maar toch heel belangrijk voor de bescherming van het kind.

In het verleden werd hierop weinig controle uitgeoefend. Straks zullen we een bespreking wijden aan het Vlaams Commissariaat dat ook zal moeten toezien op de naleving van de wetgeving terzake. Het feit dat dit commissariaat bestaat uit magistraten die ook sanctiebevoegdheid hebben, zal preventief werken ten aanzien van de zenders.

Inzake de jeugdprogramma's is er positief nieuws. Uit een studie van de Britse professor Blumler en zijn Leuvense collega Biltereyst blijkt dat de omroepen steeds meer aandacht besteden aan kinderprogramma's. Tussen 1991 en 1995 steeg het aantal uren kindertelevisie van 404 naar 517. Vaak betreft het buitenlandse producten, maar de BRTN krijgt goede punten in dit rapport. Vanaf 1 december gaat de BRTN van start met een eigen jeugdnet, het zogenaamde Ketnet. Dat zal naar mijn mening hoog worden ingeschat.

De BRTN zendt ook programma's uit voor kinderen jonger dan zes jaar, iets wat bij de commerciële omroep nauwelijks gebeurt. Naar aanleiding van een onderzoek naar de Vlaamse en Nederlandse omroepen kwam de Nederlandse Stichting Jeugd-informatie tot een gelijkaardige conclusie : er

wordt meer aandacht besteed aan kleuters en er komen meer eigen programma's.

Publieke omroepen hebben ook meer aandacht voor de jeugd in documentaires, educatieve programma's en nieuwsuitzendingen, zeker wanneer het jeugdjournaal van start zal gaan. Bij de publieke omroep komen ook weinig programma's voor met veel actie en geweld : dat leert ons die studie.

In de beheersovereenkomst met de BRTN hebben we aandacht gevraagd voor kinderen en jongeren. Zoals ik daarnet zei, meen ik dat dit mee het resultaat is van de uiteenzettingen die hier door vertegenwoordigers van verscheidene partijen werden gehouden en waarin werd gevraagd dat op dat vlak de taak van de openbare omroep zou worden verruimd en de toegankelijkheid voor jonge mensen en kinderen zou worden vergroot. De BRTN heeft als enige Vlaamse omroep het Handvest voor Kindertelevisie ondertekend, wat gebeurde op 26 september 1995. Dit handvest geeft kinderen recht op programma's van hoge kwaliteit die speciaal voor hen zijn gemaakt en hen niet exploiteren. Deze programma's moeten niet alleen ontspannend zijn ; ze moeten kinderen ook in staat stellen om zich zo volledig mogelijk fysiek, mentaal en sociaal te ontwikkelen.

We zijn ook volop bezig met het instellen van een prijs voor het beste kinderprogramma. Deze prijs zal voor de eerste maal worden uitgereikt in februari van volgend jaar. Elk jaar reiken de radio- en televisiejournalisten een prijs uit voor het beste programma. In het kader hiervan zal de Vlaamse Gemeenschap voortaan ook een prijs laten uitreiken voor het beste kinderprogramma. Op die manier wordt de kwaliteitsbeoordeling van de kinderprogramma's opgenomen in een breder geheel.

Ik wijs u er ook op dat kinderproducties kunnen worden gesubsidieerd door het fonds Film in Vlaanderen. We hebben al aan twee kinderlangspeelfilms – 'Tobias en Leeuw' en 'De bal' – een bedrag gegeven van respectievelijk 26 miljoen en 20 miljoen frank.

U hebt ook verwezen naar het feit dat minister Martens op 3 december een conferentie gaat houden over kinderen en media, met als titel : 'Mythes van de media, een conferentie over kind, gezin en media'. Ik zal daar ook een uiteenzetting houden. Hierin zullen we een aantal elementen van ons beleid toelichten. Ik heb zonet al een hele waslijst van maatregelen gegeven van de voorbije twee jaar. We delen dus volledig uw bezorgdheid over de

Van Rompuy

toepassing van de rechten van het kind in de media. We willen die in een breder kader beter afdwingbaar maken.

De voorzitter : Mevrouw Avontroodt heeft het woord.

Mevrouw Yolande Avontroodt : Mijnheer de minister, een aantal van mijn vragen hebt u inderdaad beantwoord, een aantal andere hebt u echter niet beantwoord. Zo heb ik onder andere een vraag gesteld over uw houding tijdens het debat met de Europese ministers.

U hebt inderdaad verwezen naar de samenwerking met de minister van Cultuur, naar aanleiding van het opzetten van die studiedag. Ik heb echter geen antwoord gekregen op de vraag of er eventueel bereidheid is om een ondersteunend beleid te voeren inzake de opvoeding in beeldcultuur. Ik denk hierbij aan de meer dan 300.000 gezinnen die via het sociaal-culturele vormingswerk worden bereikt. Misschien is het meer aangewezen om dáárrond een groots opgezet mediadebat te starten.

Hetzelfde geldt voor onderwijs. Hebt u hierover contact gehad met de minister van Onderwijs ? Dit alles zou moeten gebeuren in een geïntegreerd beleid. Het doel van het Vlaams Actieplan was immers het opzetten van een geïntegreerde actie, terwijl hier slechts enkelvoudige maatregelen werden getroffen.

Mijnheer de minister, hebt u reeds persoonlijk initiatieven genomen om een effectrapportering hier mogelijk te maken ? Dan pas kunnen we immers antwoorden op de vraag of het belang van het kind echt wordt gediend door de bepalingen die u door middel van dit nieuw decreet wilt invoeren.

De voorzitter : Mevrouw Lindekens heeft het woord.

Mevrouw Kathy Lindekens : Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, in uw antwoord hebt u in feite reeds een heleboel antwoorden gegeven op onze resolutie van vorig jaar. De dingen zijn blijkbaar in beweging.

U hebt echter geen antwoord gegeven op onze vraag om organisaties en initiatieven die audio-visuele vorming aanbieden aan kinderen en volwassenen, te ondersteunen. Dat is het enige punt in

de door de meesten van ons goedgekeurde resolutie waarop niet echt een antwoord werd gegeven.

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Op Europees vlak hebben we in het kader van de richtlijn Televisie zonder Grenzen een aantal vergaderingen gehouden. In de discussie over de zogenaamde V-chip hebben we verklaard voorstander te zijn van een dergelijke chip. Uiteindelijk heeft dat idee geen doorgang gevonden.

Over dat visueel symbool heeft er natuurlijk een heel debat plaatsgevonden. Ook op dat vlak hebben we steeds de stelling gehuldigd dat kinderen tegen geweld en bepaalde vormen van beïnvloeding moeten worden beschermd. Op dat vlak hebben we een voortrekkersrol gespeeld. Niet alle lidstaten zitten echter op dezelfde golflengte. In onze reclamewetgeving gaan we verder dan wat momenteel in Europa gebeurt. Op Europees vlak spelen we dus onze rol. Op de Europese ministerraad zijn we echter met vijftien en een aantal landen zijn op dat vlak minder gevoelig. Dat zijn dan niet steeds de landen waarvan men dat vanzelfsprekend zou vinden. Wij trachten op Europees vlak echter het nodige te doen.

Ik heb met de ministers Martens en Van den Bosche gesproken over de vraag om het audio-visuele mee op te nemen in het vormings- en cultuurpakket. U moet echter aan hen vragen of ze hier rekening mee hebben gehouden. Ik kom niet tussenbeide in hun beleid. Zij zijn echter op de hoogte van deze wens.

Mevrouw Yolande Avontroodt : Ik denk dat dit niet helemaal klopt. Ik vind dat u ook initiatief moet nemen als er maatregelen worden genomen of als er voor kinderen nieuwe bepalingen worden aangenomen. De definiëring en het aanbrengen van het waarschuwingssymbool kunnen niet los worden gezien van elkaar, ze moeten tegelijkertijd worden behandeld.

Minister Eric Van Rompuy : Mevrouw Avontroodt, dat zal ter sprake komen bij de bespreking van het reclaimedecreet. We zullen de kans hebben om daar uitvoerig over te discussiëren. De commissie zal hier dan moeten over oordelen. We voeren enkel een Europese richtlijn uit. We hebben die op onze manier geïnterpreteerd. De commissie moet oordelen in welke mate ze vindt dat we dat goed hebben gedaan.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 15.50 uur.*
